

CELĂLALT

FLORIN PÎTEA

„Paperback writer”

Beatles

Al doilea text al lui Florin Pîtea (o premieră în acest Almanah), ne plimbă într-un univers de acum familiar iubitorilor de ciberpunk, dar... cu o mică întorsătură finală, care te duce cu gândul la altceva.

Numiți-l Bill. El însuși își spunea astfel, sau folosea un nume asemănător. Poate Will. Nu sunt foarte sigur. Stătea înghesuit într-o cafenea, la o masuță din colț, urmărind cum din fumul gros de țigară se decupau siluete albastrii care schițau mișcări, lăsând impresia că se desprinseseră dintr-un film mut căruia cineva îi adăugase, în glumă, o pistă sonoră înregistrată într-un viespar. Bill fuma și el, deși era miop și fumul îi irita ochii. Nu știu de ce fuma. Poate nici el nu știa.

Jacheta și-o așezase pe spătarul scaunului. Piele tare, scorțoasă. Croială asimetrică.

Bill venise să ia pulsul străzii. Credea că avea nevoie de asta, însă, de fapt, îi făcea plăcere. Îl încânta uneori să urmărească forfota orașului, mai ales la anumite ore. Câteodată, vedea pașii unui balet cu milioane de figuranți, alteori un ritual extrem de complicat sau chiar sisteme de relații care-i aminteau mai mult ecologia decât științele sociale. Adesea se lăsa fermecat de amănunt, de incident.

Strivi chiștocul în scrumiera pe jumătate plină și scoase dintr-un

buzunar al pantalonilor mărunțiș nichelat, cu care plăti cafeaua. Luă jacheta pe antebrațul stâng și se îndreptă spre ieșire.

Afară era o ploaie mărunță, rece. Bill își așează jacheta peste umerii înguști, apoi se răzgândi, vârî brațele în mâneci și trase fermoarul până sus, aproape de bărbie.

Trotuarul era plin. De la înălțimea lui, Bill vedea mai mult umbrele colorate și, din când în când, fața câte unui bărbat înalt. Se simțea ca Gulliver în Țara Ciupercilor.

Dădu din coate ca să poată traversa trotuarul ticsit. Cu zece-cincisprezece ani în urmă, înghesuiala asta era ceva îndepărtat și comod, o chestie exotică văzută la T.V. sau în *National Geographic*. Ceva la care să visezi ori despre care să scrii. Acum, văzut din stradă, orașul lui Bill era la fel de aglomerat ca New York în anii '60 sau Tokio în anii '80.

Se opri lângă mașină, o Mazda roșie cu faruri escamotabile. Căută prin buzunarele jachetei, pe când ploaia perfidă i se prelingea după ceafă.

Bliper-ul.

Luă încă o dată buzunarele la rând, deschizând apoi închizând fermoare și capse. Astfel află că-i lipseau cheile mașinii, cărțile de credit, portofelul cu actele și banii.

Și bliper-ul, ca să fie tacâmul complet.

Rămase uluit câteva clipe, cocoșat și cu bazinul adus înainte. Ploaia își vedea de treabă, picurându-i din păr și de pe guler pe ceafă, iar de-acolo scurgându-i-se pe spate.

— Băga-mi-aș, zise el meditativ, alegându-se cu o privire asasină de la o doamnă corpulentă cu un pechinez în brațe.

Înjurătura nu-l ajută să-și recapete lucrurile (nici măcar bliper-ul și cheile mașinii), așa că Bill făcu cale-ntoarsă până la cafenea, se uită sub scaunul pe care stătuse, apoi îl întreabă ceva pe chelner. Nu-și auzi propria întrebare în zumzetul turbat din local. Chelnerul

clătină din cap.

Bill făcu semn spre telefon, ducând apoi degetul mare la ureche și pe cel mic la gură, să fie sigur că era înțeles. Chelnerul răspunse tot prin semne: doi dolari convorbirea. Pe moment Bill era lefter, așa încât se văzu nevoit să renunțe.

Afară, în stradă, ploaia se mai potolise. Printre claxoane și frânturi de hituri pop se auzea niște muzică preclasică, prea fragmentată ca să poată fi recunoscută. Deasupra trecătorilor, un leu de neon alerga cu mișcări sacadate spre o uriașă emblemă Carlsberg.

În toată aglomerația, Bill era singur cu necazul lui.

Se apropie din nou de Mazda elegantă, roșie, lucioasă și cu forme cvasi-feminine. Așează palma pe portiera caldă, de pe care stropii de ploaie se evaporau.

Naiba să-i ia pe designerii care-au eliminat clanțele și clapele exterioare.

— Vă rog să nu mă atingeți, susură o voce delicată, cu accent de Cambridge, Altfel declanșez sistemul de siguranță.

— Deschide și nu mai parlamenta.

Dar cu o Mazda nu poți să stai la discuții. O descărcare electrică de avertisment îl scutură pe Bill, convingându-l să renunțe. Un grup de tineri grunge îl priveau de pe trotuarul de vizavi, rânjind și comentând.

Furia neputinței îi crispă fiecare mușchi abdominal, îi strânse inima și-i apăsă plămânii. Ar fi luat în șuturi jucăria asta scumpă și încăpățânată, dar reacția ar fi fost ridicolă. Poate chiar periculoasă. Pentru el.

Brusc, se hotărî să renunțe și plecă pe jos, aprinzându-și încă o țigară și trăgând din ea cu sete. Din fericire ploaia se opri.

Prima escală o făcu la un sediu al poliției aflat în apropiere.

Trebuia să caute câtva timp, însă în cele din urmă ajunse, după ce primise lămuriri de la mai mulți agenți de circulație. O dată ajuns la sediu, veni rândul lui să dea explicații. Reuși să-i convingă pe un subofițer să-i ofere un colț de masă, după care se așează și începu să-și redacteze plângerea. Pe hârtia lor, bineînțeles.

Când plângerea scrisă a fost gata, Bill a fost îndrumat spre registratură. Înaintea lui mai așteptau câteva persoane. Rândul său veni mai repede decât se aștepta, iar sergentul de la ghișeu îi vorbi cu amabilitate, în timp ce arunca o privire pe cerere. Când văzu semnătura, expresia de pe chipul lui se schimbă.

— Vă rog să așteptați un moment.

Bill încuviință din cap, fără să vorbească. Sergentul ieși. După câteva clipe, un ofițer gras și foarte roșu la față intră pe o ușă laterală.

— Va să zică tu ai pornit circul ăsta!

— Ce circ? se miră miopul. Am depus o plângere...

— Pe dracu' plângere. De două ore numai plângeri semnate de tine curg prin poșta-E.

— Dar...

— Și-am telefonat la toate secțiile din oraș. Aceeși chestie.

— Dar eu n-am...

— Vezi să nu depunem noi plângere împotriva ta. Există legi anti-hacking, în caz că nu știi.

— În calitate de contribuabil am dreptul...

— Drepturile o să ți le citim la arestare. Pe-ăla cu „Poți păstra tăcerea” ar trebui să-l folosești de-acum.

Un recrutar băgă capul pe ușă:

— S-a oprit, dom' căpitan.

Grăsanul porni spre ieșire, bombănind mai departe.

— Zi mersi c-ai scăpat de data asta. Însă prima oară când o să fii implicat într-o chestie cât de mărunță, îți promit c-o să te usture.

Hai, dispari!

Deschise și închise gura de mai multe ori, ca un pește pe uscat, însă nu-i veni nici o replică, iar ușa trântită în urma căpitanului îl scuti de efort. Porni spre casă, mai mult uimit decât furios.

Uneori, în sinea lui, găsea un nume de alint pentru stradă, strada-concept, arhetipul unde se întâlneau toate străzile, chiar și cele visate de el și închegate pe hârtie. Măicuța Stradă. Câteodată îl cuprindea un sentiment înrudit cu tandrețea când o vedea îndeaproape, atât de schimbătoare și de indiferentă. Dar astăzi nu. După mai multe ore de mers prin aglomerație, Bill era sătul până în gât de stradă, indiferent sub ce aspect i s-ar fi înfățișat. Trecuse dincolo de enervare, plictiseală sau apatie și se scufundase în simpla oboseală, atingând adâncimi despre care nici n-ar fi crezută că există.

Când ajunse în capătul străzii sale, nici nu mai avea energia necesară să se bucure. Poate că ar fi grăbit ritmul mersului, însă fiecare pas îi provoca dureri în tălpi, de unde se răspândeau de-a lungul picioarelor și coloanei vertebrale, până în craniu.

Aleea care ducea la vilă i se păru interminabilă, ca într-un film de groază, însă Bill o parcurse.

Ușurarea ajungerii acasă aproape îl făcu să uite de oboseală.

Bătu în ușa de la intrare.

Încă o dată.

Și încă o dată.

Din difuzorul disimulat deasupra ușii se auzi o voce virilă, plăcută:

— Momentan nu este nimeni acasă. Doriți să lăsați un mesaj?

— Sunt eu, Bill. Deschide ușa.

— Dacă sunteți chiar stăpânul casei, apăsați pe clapa din stânga-sus a bliper-ului și ușa se va deschide.

— Mi-au furat bliper-ul în oraș. Nu mai face pe nebunul. Deschide.

— Nu mai insistați. În caz contrar voi chema poliția. Puteți fi acuzat de vagabondaj și falsificarea identității.

— Deschide că sparg ușa. Zob te fac!

— La lista acuzațiilor se vor adăuga tentativa de pătrundere prin efracție și intenția de distrugere a unui bun, proprietate particulară...

— Siliciu mă-tii, pufni Bill.

— ... ca și tulburarea liniștii publice prin proferarea de cuvinte injurioase.

Se așează pe treptele de la intrare, urmărit de camera video a sistemului de securitate.

— Staționarea în perimetrul acestei proprietăți particulare este interzisă, continuă vocea nemiloasă.

Bill încercă cu stoicism s-o ignore. Își sprijini bărbia în pumni și privi portul prin lentilele groase ale ochelarilor.

— Unde-or fi Deb și copiii? se întrebă, iar din greșeală își puse întrebarea cu voce tare.

— La agentul literar, sosi replica, urmată de nume, adresă și număr de telefon.

Când își reveni din surpriză, Bill notă numărul cu un pix pe podul palmei.

— Mersi, fraiere, mormăi el peste umăr.

Stătu așezat alte câteva minute, urmărind cum peste aripile pescărușilor și luminile vapoarelor se lăsa înserarea, își întinse picioarele. Fumă o țigară încet, pe îndelete și dădu s-o aprindă și pe a doua, însă se răzgândi și o puse înapoi în pachet.

Într-un târziu se ridică, își scutură turul pantalonilor de praf și porni spre șosea, în vreme ce deasupra Pacificului se iveau câteva stele.

Aproape de capătul aleii zări ceva lucind stins în iarbă. Când se apropie, lucirea dispăru, iar Bill trebui să bâjbâie câteva minute prin iarba udă. Până găsi.

Norocul îi ieșise în cale, deghizat într-o monedă nichelată de 50 de cenți.

O făcu să sară în aer, o prinse în pumn și-o privi iar, bucurându-se în sinea lui ca un copil, apoi o întemniță într-un buzunar al jachetei.

Câteva minute mai târziu, după ce dăduse de două ori chix, găsi un telefon public în stare de funcționare. La lumina becului, cu receptorul prins între umăr și obraz, Bill formă numărul notat în palma stângă. După al șaselea apel, cineva răspunse. Își dori cu disperare să nu fie greșeală.

Nu era.

— Salut, sunt Bill. Să vezi ce-am pățit...

— Cine ești?

— Bill. Scriitorul...

— Fii serios. Bill e la mine. Uite, ți-l dau la telefon.

Aproape scăpă receptorul din mână. Se auzea muzică, tâmbălău. Zgomot de petrecere. Apoi o voce:

— Alo, Bill la telefon.

— Hei, Bill sunt *eu*! Cum...

— Ascultă, tipule, îi tăie vorba celălalt, nu știu cine ești, dar ar trebui să te lași de farse de-astea ieftine.

După care veni tonul, plângând cu timbrul său electric pierderea monezii nichelate. O vreme, Bill privi receptorul ca pe un obiect străin, neștiind ce să facă cu el, apoi păru să-și amintească și-l prinse la loc în furcă.

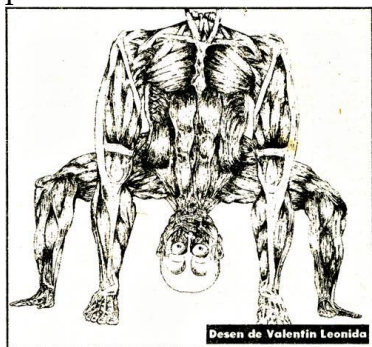
Ce! cu care vorbise avea chiar vocea lui.

Spre dimineață visă că era culcat pe bancheta din spate a

mașinii părinților săi. Se întorceau acasă, iar tati și mami erau întorși cu spatele la el, atenți la trafic. În mașină era calduț și întuneric. Tati îi spuse peste umăr:

— În regulă, Bill, într-un minut new-yorkez am ajuns. Dacă vrei, poți să dormi puțin.

Însă lui Billy nu-i era somn. Privi afară, prin geamul lateral, încercând să înțeleagă cum se măsurau minutele la New York. El era din Wytheville și nu fusese niciodată la New York, iar tati îi promisese că aveau să meargă acolo cu toții în vizită, când Billy avea să împlinească șase ani. I se părea că a mai rămas o eternitate până atunci.

Stătea întins pe spate și lumea de afară se vedea răsturnată. De fiecare dată când privea lucrurile invers, acestea îi apăreau ciudate, însă de această dată erau ciudate *rău*. Mașina trecea printre construcții geometrice stranii, unele opace, altele translucide și deasupra lor se vedeau nori uriași, spiralați, de lumină orbitoare. Nu părea să fie *deloc* drumul spre Wytheville, iar tati nu-și dădea seama de asta. Dacă se rătăciseră?

Și la fel de ciudat era că lumina de afară nu intra în mașină. Mami și tati erau niște umbre mari, întoarse cu spatele, cărora Billy nu le putea vedea trăsăturile în întuneric. Încercă să se ridice de pe banchetă, să-l apuce pe tati cu mânuțele pe după gât și să-l întrebe la ureche: „Nu-i așa că mergem spre casă?” doar pentru a primi un răspuns liniștitor. Urmă un șoc, o durere surdă în umăr și visul se risipi.

Se urcă înapoi pe banca de pe care căzuse, zgribulindu-se de frig și încercând să-și amintească fața tatălui său. Din memorie îi răsăriră fotografii sepia, așezate cuminți în albumul Kodak cu file

detaşabile. Nici o amintire *vie* a omului.

Treptat, privind parcul unde dormise, îşi aminti evenimentele zilei dinainte. Îl chinuia o foame teribilă. Singurul remediu la care se putea gândi pe moment era o ţigară. În timp ce fuma, încercă să pună datele în ordine, să ia decizii, să găsească o cale de ieşire. Numai că mintea îi era blocată de o singură întrebare, căreia nu-i putea găsi răspuns:

— De unde naiba a ieşit individul ăsta care pretinde că-i eu?

Faptul că Deb, copiii şi agentul său literar îl acceptaseră pe celălalt nu făcea decât să-i sporească perplexitatea.

Rătăci prin parc până la ora prânzului, răsucind în minte acea întrebare obsedantă. Se simţea ca şi când i-ar fi fost amputată o mână. Nu, mai mult de-atât. Întreaga sa lume, legăturile cu toţi cunoscuţii, mediul social în care trăise, acestea îi fuseseră amputate. Pe la unu şi jumătate îşi călcă mândria şi ridică un „Los Angeles Times” dintr-un coş de hârtii, apoi se așeză pe o bancă, sub un arţar şi începu să citească.

În pagina a patra dădu peste fotografia unui Bill zâmbitor şi mult mai bărbierit, aşezată lângă un articol de zece rânduri. Celălalt plecase la Los Angeles, cu Deb şi cei doi copii. Intenţiona să se stabilească la Hollywood şi să scrie scenarii de film. Avea deja un scenariu în pregătire, contractat pentru o sumă atrăgătoare. Articolul nu preciza suma.

— E ridicol! pufni Bill. Auzi, scenarist la Hollywood! De ce nu gazetar de scandal?

— Se pare că ți s-a-ntâmplat şi ție, comentă o voce cu accent australian.

Ridică nasul din ziar şi văzu un bărbat cu privire albastră, ironică şi plete ondulate, ruginii, ce i se revărsau pe piept şi pe spate. Avea aerul unui artist heavy metal care sosise din San Francisco sau, mai curând, tocmai din San Diego, mergând pe jos.

Însă nu era un artist heavy metal. Bill îl recunoscuse, deși nu-i venea să creadă.

— Mel?

Celălalt încuviință încet din cap.

— Ce naiba cauți aici?

— Dar tu? replică pletosul, așezându-se lângă el.

Bill îl puse în temă, sintetizând totul în câteva fraze.

— Da, ceva asemănător mi s-a întâmplat și mie, acum vreo zece ani.

— Bine, dar... În zece ani n-ai făcut nimic să-ți reiei locul, să-ți recapeți identitatea?

— La început am încercat, însă fără succes. Toți mă credeau un fan al actorului, un excentric care și-a făcut operații estetice. Culmea ironiei e că m-au înlocuit în timpul filmărilor, pe platouri, unde mai erau încă vreo patru sosii de ale mele, îmbrăcate la fel.

— Ai reușit măcar să-ți dai seama *cine* te-a înlocuit?

Răspunsul veni însoțit de o ridicare din umeri.

— Arată la fel. Vorbește la fel. Are aceeași mimică. Aceleași gesturi.

— Nu e chiar nici o diferență?

— Joacă în filme mai cuminți, mai comerciale. Atât.

Bill rumegă câteva clipe informația, apoi reformulă întrebarea care-l sâcâise toată dimineața.

— Cine *crezi* că ar putea fi?

— Știu și eu? Gemeni răpiți la naștere? Ectoplasme? Androizi? Extratereștri? Ciborgi? Clone?

— Ai citit multe romane de Dick în ultima vreme?

Actorul se prefăcu a nu sesiza sarcasmul întrebării.

— Culmea e că de când m-a înlocuit, i-a mai făcut soției mele doi copii.

— Înseamnă că nu sunt nici ciborgi, nici extratereștri, conchise

Bill, care în viața obișnuită era circumspect cu ideile SF. Nici clone n-au cum să fie, pentru că tehnologia asta nu exista când ne-am născut.

— Problema e alta. Anul trecut, la Washington D.C., la o coadă pentru supa publică, am văzut un tip care susținea că-i George al VII-lea, regele Marii Britanii! Regele George chiar fusese în vizită la Washignton cu o săptămână înainte. Tipul cu pricina îi semăna perfect. Se strânsese ceva lume în jurul lui. După argumentele pe care le aducea, era cât pe-acți să-i convingă, numai că lângă el a oprit o dubiță albă, iar pe infirmieri nu i-a mai convins. Am mai stat aproape un an la Washington, însă pe George nu l-am mai întâlnit. Întâmplarea m-a convins că nu e deloc bine să dovedesc că sunt cine sunt. Prefer să fiu vagabond anonim, decât să devin o legumă într-un sanatoriu de boli mintale.

— Bine, dar... puteau să-i ia amprentele digitale, să-i analizeze irișii sau chiar să-i facă o scanare de gene. Oricare din astea ar fi dovedit că era adevăratul George.

— Oare cei ce l-au înlocuit ar avea interesul ca adevăratul George să fie repus în drepturi?

— După cum pui problema, s-ar zice că crezi în existența unei organizații mondiale secrete care se ocupă cu înlocuirea personalităților. Miroase a paranoia.

— Ți-e ușor să vorbești. Ai fost înlocuit de-abia ieri, pe când eu caut de zece ani un răspuns la situația asta, fără a fi găsit cel mai mic indiciu.

Bill scoase din buzunar pachetul aproape gol și-i oferi lui Mel o țigară. Actorul refuză. După ce-și aprinse țigara, scriitorul continuă:

— Hai să privim lucrurile altfel. Ce-a făcut sosia ta de când te-a înlocuit?

— Ți-am spus deja. Filme cuminți, comerciale.

— Perfect. Despre George și sosia lui ce știi?

— După încoronare, George anunțase că se va implica mai mult în viața publică. Avea un plan de reforme economice, idei îndrăznețe.

— Și?

— După vizita în America s-a cumițit. Acum crește cai de rasă, împarte zâmbete și decorații. Cam atât.

— Bun. Sosia *mea* s-a apucat să scrie scenarii de film. Fiecare dintre noi, înainte de a fi înlocuit, era pe cale să introducă o schimbare în societate sau în ideologie sau măcar în imaginația colectivă. Sosiile sunt niște momii obediente, conformiste...

— Și care nu schimbă nimic.

— Exact. Și care nu caută să schimbe nimic. Poate că fiecare individ care-ar putea aduce o schimbare importantă e amenințat de primejdia înlocuirii.

— Parcă-ți mirosea a paranoia acum câteva minute.

— Ai dreptate, zâmbi scriitorul. Și-acum, vorba lui Lenin, ce-i de făcut?

Actorul se ridică și-și trase mai bine pe umeri burnuzul albastru, peticit.

— Poate că nu-i răspunsul cel mai bun, dar am să trec granița înapoi, în Statele Unite. Aș vrea să-i comunic ceva sosiei mele. Nu verbal. Cu asta.

Bill n-avu nevoie să privească pentru a ghici ce vroia să-i arate roșcovanul. Era o pușcă de vânătoare cu patul și țeștile retezate, prinsă într-un holster, lângă coapsa dreaptă.

Iarna din acel an a fost mai lungă decât de obicei. Bill o petrecu vagabondând prin rețeaua de metrou a orașului, privind, ascultând, învățând, adaptându-se. Deprinse ritmurile secrete ale fluxului uman, stabili legături cu personalul de serviciu, cu îngrijitorii, cu alți vagabonzi. Observă regularitatea monotonă cu care pereții

stațiilor erau inundați de o maree semiotică al cărei punct minim era dimineața, când tehnicienii de la întreținere făceau curățenie, iar maximul către miezul nopții, când mângălitorii acopereau iar totul cu graffiti. Convingerea secretă a lui Bill, încă neverificată, era că îngrijitorii stabiliseră înțelegeri cu găștile de mângălitori. În felul acesta tehnicienii își asigurau locurile de muncă, iar derbedeii știau că nu vor avea necazuri serioase.

Într-o dimineață de ianuarie, Bill își luă inima în dinți și-i ceru unui negru spray-ul cu vopsea. Printre Xtasy, U BETCHAR S, Mekong Ș, Santa Claws și MALCOLM X LIVES, BRD, scriitorul caligrafie cu vopsea azurie:

*„Tata-i frumos cum n-ai mai întâlnit.
Are un lanț de nouă mile,
De zale-atârână inimi de copile
Ce le-a iubit și-apoi le-a părăsit.”*

— Ce faci, omule, îmi strici vopseaua cu prostii d-astea? se supără negrul.

Într-o altă zi, patru skin-heads îi ziseseră jidan îngălat. Bill se trezi răspunzând că-i la fel de jidan pe cât de chinez e Nelson Mandela. Derbedeii îl bătură metodic, fără grabă. Printr-un miracol, ochelarii nu i se sparseră. Buzele, nasul și arcada stângă avură mai puțin noroc.

De-a lungul lunilor de iarnă se hrăni cu acadele lipicioase și grețos de dulcele. Erau cel mai ușor de furat. Probabil vânzătorii ziceau mersi că scapă de ele, căci nu le cumpăra nici dracu’.

Pe la jumătatea lui martie citi peste umărul unui călător, într-un număr din „Time”, despre lansarea unui film SF. *Celălalt* îi masacră povestirea de debut, transformând-o într-o operă rap. Era ca și când „Fântâna” lui Marcel Duchamp ar fi fost folosită ca

pisoar.

Spre sfârșitul lui aprilie, o serie de razii ale poliției metroului îi aruncă pe vagabonzi în stradă, iar Bill nu făcu excepție. Învăță să șteargă parbrize la o intersecție, pentru câțiva bănuți. După alte două săptămâni, își construiește sub un pod rutier un adăpost din lăzi de carton, acoperit cu saci de plastic și căptușit cu polistiren expandat. Sperase ca polistirenul să țină de cald. Nu prea ținea.

Din când în când, pe deasupra treceau camioane grele, iar vuietul grav al motoarelor făcea să intre în vibrație toată structura din beton armat a podului. Uneori, noaptea, de la grădina zoologică din apropiere se auzeau răgetele tigrilor. Apele somnului i se tulburau și nășteau coșmaruri blakiene, dominate de o înfricoșătoare simetrie.

Într-o seară de august, Bill își găsește adăpostul scrum. Construiește altul.

La două zile după ce încheie construirea noului adăpost, i se propune o slujbă de mecanic auto. Lucră la negru, doar în schimbul de noapte, pentru o leafă de mizerie. Acum dormea într-o cămăruță din spatele garajului, cu ferestre din plexi zgâriat.

Scrise două nuvele, pe care le trimise la „Omni”, sub pseudonim. Redactorii i le respinseră pe motiv că erau niște imitații neortodoxe ale „Sfântului Bill”. Nu se lăsă și încercă la alte reviste, însă nu obținut nici măcar refuzuri politicoase.

În două sau trei rânduri îi veni chef să se urce pe acoperiș și să strige în gura mare despre primejdia înlocuirii. Își aminti povestea cu George și infirmierii. Se potoli.

După revelion apăru un nou roman al „Sfântului Bill”. Își procură o ediție de buzunar și-l citi din scoarță în scoarță, urmărind eforturile disperate ale *celuilalt* de a se înscrie în lumea lui imaginară. Rezultatul era un fel de parodie jalnică. Dar când încercă să scrie un eseu zdrobitor, Bill văzu cu uimire că ideile i se închegau

greu, frazele îi șchiopătau. Trecuse un an și jumătate de când fusese silit să abandoneze activitatea literară și rezultatele începeau să se vadă. Recunoscuse în sinea lui că, la acea oră, *celălalt* era mai scriitor decât el.

Deveni șofer de taxi, tot în tura de noapte. Patronul îl ajută să-și procure acte noi, iar la poliție Bill declară datele personale ale unui paralytic pe care-l cunoscuse în metrou. Când ieși, cu noile acte în buzunar, își cumpără un ziar și încasă șocul unei surprize negre.

Mel își ținuse promisiunea.

Parcurse coloanele relatării, reamintindu-și în același timp discuția cu actorul înlocuit de-un simulacru. Fotografiile clinice etalate deasupra reportajului erau dincolo de închipuire, mai amănunțite și atroce decât orice coșmar. Reporterul cita un singur fragment din declarațiile ucigașului: „Era din carne și sânge! Nu credeam să... Era viu!”

— Ce credeai, idiotule? mormăi Bill pentru sine. Ți-am zis că nu sunt ciborgi. Acum ai aflat pe pielea ta că nici ectoplasme nu sunt.

— Ai spus ceva? se întoarse spre el patronul.

— Nu, nimic, minți Bill. M-am pomenit citind în șoaptă, atâta tot.

Pe ultima pagină ara o notiță „La închiderea ediției”, în care se relata cum un fan îl mitraliasă cu o Uzi pe asasinul vedetei. Se promiteau noi amănunte în ediția din ziua următoare, ceea ce probabil însemna alte fotografii clinice.

Bill se simți recunoscător pentru că serviciul îl ținea departe de televizor în acea seară.

În agitația care urmă asasinării actorului, lansarea unor dischete cu versuri ale *celuilalt* trecu aproape neobservată. Prin intermediul unui hacker, Bill reuși să obțină o copie imprimată a versurilor. După cum se aștepta, erau un plagiat searbăd al versurilor de pe

discheta sa. Ca un plus de extravaganță, celălalt adăugase dischetei planșe cu scanări de gene. Așa făcuse și Bill cu cele 95 de exemplare din ediția de lux a primei dischete. Dar scanările acelea aparținuseră unor anonimi. De această dată, planșele reprezentau chiar materialul genetic al autorului și textul tipărit care afirma asta era însoțit de semnătura lui.

Crezu că i s-a ivit, în sfârșit, șansa cea mare. Făcu ore suplimentare, lucră sâmbete și duminici de-a rândul și economisi banii cu o avariție draconică, de care nu se știuse capabil. Strângerea sumei îl costă șase ani din viață.

În cele din urmă reuși să-și facă o scanare a genelor într-o clinică specializată. Ceru compararea celor două rezultate, fără să le spună cui aparținea celălalt set de gene.

A fost cea mai lungă oră din viața lui Bill.

Se plimbă pe culoare. Fumă, în ciuda interdicțiilor afișate în șase limbi internaționale. Își șterse ochelarii până sclipiră ca limuzina unui diplomat japonez. Căută prin toate buzunarele jachetei jerpelite, fără să știe ce anume. Își trosni degetele. Fumă iar, alegându-se cu o amenințare de la sora șefă. Se așează și se ridică de vreo sută de ori.

N-avea oglindă la ei, însă era convins că albise.

În cele din urmă, specialistul veni și-i spuse că din comparația scanărilor rezulta identitatea celor două mostre genetice, până în cele mai mici amănunte.

Copierea unui adult până la nivelul structurii moleculare reprezenta o performanță de care nu era capabilă nici o organizație cunoscută de Bill, fie ea secretă sau nu. Fără să știe, omulețul în halat alb îi spulberase ultima speranță de a afla de unde veneau înlocuitorii, sau de a stabili o diferență care să dovedească falsitatea, impostura, monstruozitatea celui alt.

Peste mintea lui Bill se lăsă o amorțeală neagră, prin care puține

lucruri izbutiră să treacă în următoarele câteva luni.

Bill a rămas șofer de taxi și, de atunci încoace, a început să lucreze în tura de zi. Ar vrea să avertizeze fiecare om în parte cu privire la pericolul acesta – pericolul de-a fi înlocuit cu un altul, imposibil de deosebit fizic, o momâie supusă și obedientă, incapabilă să provoace schimbări. Ar vrea, dar își amintește de soarta regelui George – și tace. Se preface că nu știe că, deși e originalul, în esență a devenit la fel de cuminte ca și *celălalt*. O rotiță cuminte în angrenajul altcuiva.

De câteva ori chiar l-a transportat cu taxiul pe cel ce i-a luat locul. Acesta nu l-a recunoscut, pentru că operația estetică făcută de skinheads, deși fără anestezic, a fost foarte eficientă.

Bill a mai scris ceva, aplicând litere autocolante pe bordul taxiului. E o formă de protest, poate, sau doar un semn al renunțării. Crede că-l reprezintă, sau că-i un mesaj mai elocvent decât oricare altul. „CUVINTELE NU POT SĂ”. Atât.

